

LT-COLONELUL DIMITRIE PAPAZOGLU STEMA ȘI SIGILIUL SĂU

Cătălina Opaschi

În galeria vechilor cronicari ai Bucureștilor care s-au aplecat cu multă dragoste și respect asupra trecutului nostru se cuvine să așezăm la loc de frunte pe Lt-colonelul Dim. Papazoglu.

Prezența stemei desenată de mâna lui, alături de amprenta sigiliului său - care se găsește în colecțiile Muzeului Național de Istorie a României, ne-a determinat să ne oprim succint asupra biografiei sale. Fără îndoială, Dimitrie Papazoglu a fost una din cele mai interesante personalități culturale ale secolului al XIX-lea, un adevărat precursor al studiilor de muzeologie, arheologie, artă militară și cartografie - cu atât mai mult cu cât nu era de formație cărturar, ci militar.

S-a născut la București, în mahalaua Zlătari, la 28 martie 1811, în familia lui Andrei Papazoglu "comersant de clasa întâi și boier de neam din Slatina"¹. După cum singur spunea: "...în acest han locuiau cei mai mari bancheri din București, acolo a locuit 40 de ani și familia mea, zisă a lui Andrei N. Papazoglu, din neamul Slătinenilor, care fiind însărcinat de Patriarhia din Alexandria cu îngrijirea acestui han, cu strângerea chiriiilor, cu repararea bisericii și a încăperilor, cum și a unei frumoase cișmele ce era la ușa bisericii, a avut dreptul de la Patriarhie de a locui acolo, ocupând partea hanului Zlătari de lângă clopotniță... (...) acolo m-am născut eu (...) în vremea ocupației oștilor rusești...de acolo, de la ferestrele încăperilor noastre, am putut privi toate evenimentele ce s-au petrecut în Capitală, până la ieșirea din casa părintească și intrarea în oștirea românească, la anul 1830 mai 5"².

Înaintașii colonelului veniseră probabil din Grecia în veacul al XVIII-lea. Se știe că bunicul său, Nicolae, se stabilise în părțile Craiovei, spre sfârșitul veacului. Ca și alți compatrioți ai săi, probabil venise profitând de domniile fanariote, pentru a-și face o situație. El poate fi încadrat în acea categorie a "boierilor făcuți" de care amintea Elias Regnault în *Istoria politică a Principatelor Dunărene* și care s-a bucurat de privilegii favorabile străinilor, prin care, căsătoria cu fiica unui boier pământean îl trecea automat în rândul boierilor, cu toate prerogativele împământenirii³. Căsătoria cu fiica ispravnicului de Slatina, Dumitrana, l-a așezat pe Nicolae Papazoglu între micii boiernași ("ciocoi") ai locului. Se pare că venise înainte de 1764, an în care domnitorul Ștefan Racoviță limita dreptul de stabilire în Țara Românească a străinilor și interzicea căsătoriile acestora cu românce: "...prin ajungerea străinilor la boierie, dregătoriile se necinstesc, neamul hoierilor pământeni se ocărăște, folosul și câștigul ce ar putea să aibă pământeni, îl apucă ei și se pricinuieste de obște răzvătărire și stricăciune la toată patria"⁴. Porunca domnească îi oprea pe noii veniți să cumpere moșii sau să ocupe dregătorii.

Dar Nicolae Papazoglu n-a avut ambiții pentru funcții socotind că în nesiguranța veacului în care trăia era mai bine să aibă o ocupație practică și de aceea s-a ocupat de negustorie ("comersant de clasa întâi"). El a avut șapte copii din căsătoria cu Dumitrana (trei băieți și patru fete). Știm că unul dintre ei, Ioniță, a fost militar, stabilit pentru 14 ani la Moscova (1811-1825), apoi la Iași. Poate el a fost cel despre care Mihail Sturdza se plângea în 1818 consulului rus Pini, cerând să se aducă reparații morale mamei sale Maria, față de "injurioasa inculpație "adusă ei de "acel calomniator Papazoglu"⁵.

Alt fiu al lui Nicolae a fost Andrei, tatăl lt. colonelului Dimitrie. Ctin Alexandru Ipsilanti îl trecuse în einul "boierilor de neam" pentru merite necunoscute nouă, sau poate prin cumpărarea patentei. Cert este că a fost reconfirmat în 1823 (de Gr. IV Ghica) și 1829, după războiul ruso-turc.

În 1795 era grămăric de visterie și în același an s-a căsătorit, prima dată cu o Teodora (nu știm din ce neam), cu care a avut trei copii, morți de timpuriu, ca și mama lor care a decedat în 1802.

După opt ani, Andrei Papazoglu se recăsătorește cu o văduvă, Lixandra, mama viitorului Lt. colonel Dimitrie, care era primul din cei cinci copii ai familiei (doi băieți și trei fete). Familia trăia confortabil, Nicolae Iorga arăta că bunicul, Nicolae Papazoglu, cumpăraseră la licitație ("de la cochii vechi") slujba dijmăritului unui județ⁶. Dimitrie arăta că bunicul mai cumpăraseră hanuri și grădini prin mai multe locuri din capitală și partea dreaptă a uliței Covaci.

Grijniul pentru viitorul fiilor săi, Andrei Papazoglu s-a ocupat serios de educația lor. La șase ani, Dimitrie începe să meargă la Școala Domnească condusă de Ctin Vardalah și apoi de arhimandritul Neofit Ducas, după ce între 1813-1814 întreaga familie se refugiase de spaima ciumei la Pitești și Câmpina. În 1821 își întrerupe școala din cauza izbucnirii zaverei și împreună cu familia se va stabili la Brașov. Aici împăratul Austriei, Francisc, dă dispoziție "să li se facă, de către autorități, cea mai frățescă primire în toată țara Austriei; ceva mai mult, a numit polițai pentru pricinile românilor bejenari, pe logofătul Iordache Florescu, făcându-i onoarea a-i da chiar jandarmerie și căprari nemțești sub ordinele sale, pajeră la poartă și dreptul de a judeca și de aplană orite pricini între bejenarii refugiați"⁷. Dimitrie își continuă studiile la școala imperială, unde pe lângă instrucția serioasă învață maghiara și germana. După șase ani, în 1827, familia se reîntoarce în București, iar Dimitrie studiază în particular, luând și lecții de desen de la profesorul francez Jacquin. Aceste lecții îi vor fi foarte utile în viitor, când va edita litografiile și hărțile referitoare la istoria românilor. Se pare că studiasse și la Budapesta și Viena, după cum menționa într-un memoriu din 1865⁸.

La 19 ani, urmându-și înclinația pentru meseria armelor, se va angaja în armata națională proaspăt înființată în urma Regulamentului Organic. Erau trei regimente de infanterie și șase escadroane de cavalerie și "atunci am avut fericirea a mă înrola și eu...în gradul de iuncher", ofițerii fiind aleși "din elita boierilor și a comerțanților, care dădeau năvală din toată țara ca să se înroleze"⁹. Recrutările se făcuseră la Craiova, armata fiind pusă sub comanda marelui spătar Alecu Ghica.

Avansează repede de la gardul de praporgic (sublocotenent), la locotenent, în 1832. În 1835 era comandant al Companiei 7 din Regimentul 1 Infanterie și i se încredințase paza Ocnei de la Telega. Îndatoririle militare l-au purtat apoi la Pitești, Celei, Zimnicea, Calafat, Brăila - unde a participat la înăbușirea răzmeriței bulgarilor primind decorația Nisan İftihar cu diamante pentru bravură¹⁰.

În 1843 s-a căsătorit cu Irina, fiica medelnicerului Hristodor Greceanu și a Smarandei Prejbeanu și cu banii de zestre și-a cumpărat casa și grădina de pe Calea Văcărești - Dobroteasa.

În 1845 va fi înaintat căpitan și în 1846 se va stabili la București. În 1847 va participa la stingerea distrugătorului incendiu din ziua de Paște, salvând arestații din închisoarea cuprinsă de flăcări. În *Istoria* sa se face o descriere cuprinzătoare a acestui eveniment care a marcat puternic viața Capitalei.

Anul 1848 îl prinde tot în București, după o scurtă perioadă de serviciu la paza liniei Dunării.

A fost martor al evenimentelor revoluționare pe care le descrie în amănunt și cu emoție povestește episodul luptelor din Dealul Spirii la care luase parte. El afirmă că dacă o mare parte a armatei n-ar fi fost mutată din București "nu știu zeu dacă ar mai fi scăpat vreun turc până la Dunăre".

După diferite însărcinări pe lângă Comandamentul trupelor otomane și ruse în 1853 i se încredințează "revizuirea câmpului ruso-turc". În 1855, după alte însărcinări la Islaz, Focșani și Brăila este înaintat la gradul de maior și după 25 de ani sub arme, demisionează din armată, rămânând "pensionar și deputat notabil de mahala"¹¹.

Deși obligațiile militare îl solicitaseră din plin, nu și-a neglijat pasiunea pentru citit și mai ales pentru istoria națională. În toate peregrinările prin diferite gamizoane, spiritul iscoditor și marea dragoste pentru trecut l-au făcut să adune o mulțime de "suveneruri antice" din care a alcătuit o apreciabilă colecție. În 1870 arăta că "suma totală a bucăților de antichități adevărate strânse de mîna mea era de 1707 bucăți" căci "nesuferind a sta în neactivitate și fără a aduce folos țării lui i-a venit salutara idee... de a se ocupa de lucruri folositoare țării lui și armatei"¹² (în 1874 era înaintat lt.-col. în retragere). Această pasiune și asiduitate cu care se ocupa realmente de descoperirile arheologice și semnalarea valorilor istorice au făcut ca în 1860 să fie numit comisar al unei delegații însărcinate cu depistarea bunurilor istorice din mănăstirile județelor Prahova, Dâmbovița, Muscel și Olt. Astfel, în 1863, el a alcătuit un proiect pentru depistarea antichităților din țară și depunerea la Muzeul Național¹³.

Era el însuși un pasionat colecționar, deschizând încă din 1855 în casele din mahalaua Dobroteasa un muzeu, care cuprindea: piese epigrafice, numismatice, documente, manuscrise, cărți, piese arheologice, arme. Muzeul a fost vizitat de arheologi francezi, austrieci, ruși, colonelul întreținând corespondență cu mulți istorici ruși și austrieci.

Piesele muzeului său au fost prezentate la Expozițiile internaționale de la Paris și Viena, iar în 1870 a fost ales membru corespondent al Societății arheologice din Moscova¹⁴ și decorat cu Ordinul "Sf. Stanislas" pentru lucrările sale. Alte distincții și medalii a primit din partea principilor Al. I. Cuza, Anton de Hohenzollern și a lui Napoleon al III-lea, pentru participarea la expoziția de la Paris din 1869.

A editat numeroase litografii prezentând momente importante din istoria noastră și portretele domnitorilor, având colaborarea unor artiști prețioși - Carol Popp de Szathmari, H. Bahr.

S-a îngrijit de editarea hărților județelor, a Bucureștilor, menționând locuri de importanță istorică și informații foarte prețioase despre populație, structură socială, economie.

Încă dinainte de 1860 alcătuiuse un proiect pentru un muzeu național "păniște bazuri mai serioase și mai solide".

O parte din colecția sa a intrat mai târziu în patrimoniul Muzeului Național de Antichități și în Muzeul Saint-Georges. Nu este de mirare că între preocupările lui s-a aflat și heraldica. Între obiectele adunate cu atâta grijă se aflau și "46 armorii"¹⁵. Probabil, din acest lot făcea parte și desenul înfățișând stema ce apare și pe sigiliul său, a cărui impresiune se află în partea de sus a planșei. Desenul a făcut parte din fondul Muzeului Saint Georges, intrând în colecția MNIR din anul 1986.

Este vorba de o planșă desenată pe hârtie, pensă pe un suport de carton (care probabil a fost înrămată), pe care se află desenul executat de Dimitrie Papazoglu, înfățișând stema familiei sale, după cum urmează.

Scut oval având în mijloc un personaj masculin în pantalon strâmt și cămașă, cu capul acoperit de un fel de beretă, care ține în dreapta o sabie curbată, iar în stânga o balanță; picioarele se sprijină pe o emisferă ce pare a fi redarea părții superioare a unui glob pământesc; scutul e susținut în dreapta de un leu și în stânga de un vultur, ambii cu capul spre exterior care, împreună cu scutul se sprijină pe un ornament vegetal; scutul e încoronat de o coroană deschisă cu cinci fleuroane (câte două perlate, în centru, crucea). De ornamentul vegetal se prinde steaua unui ordin turcesc, Nisan İfticar, pe care-l dobândise apărând granița pe Dunăre, la Brăila, pentru a nu permite provocarea de masacre și dezordini în sud, unde avusese loc în 1842 "o mișcare de revoluție".

Sub desen, în tuș negru este trecut anul "18-45". Tot sub desen, într-un cartuș dreptunghiular se află un text autograf al lui D. Papazoglu, scris în tuș negru cu alfabet cursiv de tranziție: "Armele familiei mele de Papazoglu. Originalul se află de argint cu anul 1784 rămas mie de la răposatul și prea iubitul meu tată. Recomandând urmașilor miei a se ținea în tot viitorul neamului meu. Dimitrie Papazoglu". Alături de semnătura sa, în stânga, decupată dintr-un manuscris mai vechi, apare a fi semnătura autografă a tatălui său "Andrei N. Papazoglu", în cursive grecești. Dimensiunile desenului: h=21 cm, l=18 cm, inv. MNIR 23465 (pl. I, nr. 1).

Deasupra desenului se află impresiunea sigilară în tuș negru a sigiliului original, având aceleași arme, cu mențiunea că, în registrul inferior, de-o parte și de alta a ordinului, se află majusculile "N./K." (de la Nicolae Papazoglu, bunicul colonelului). Sub impresiune, se vede scris de mâna col. Papazoglu, în cursive de tranziție, "originalul". Dimensiunile amprente: h=21 mm, diam.=19 mm (pl. I, nr. 2 a-b).

Armeriile din scut fac aluzie la ocupațiile membrilor familiei: sabia-meseria ostășească, balanța-mai degrabă se referă la îndelednicirea antecesorilor, de comercianți, deși le putem pune și în legătură cu semnificația general acceptată de "justiție" (deci prin vitejie și dreptate se guvernează pământul).

Familia colonelului Papazoglu era "un neam nou". Făcea parte din categoria burgheziei alogene bogate, împământenite la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Tot mai puternică în secolul al XIX-lea, când această categorie se face purtătoarea unei noi ideologii va reuși să se impună (ca și alte familii), asigurându-și la început "baza materială". Ei vor avea un rol însemnat în modernizarea țării, prin reforme progresiste. Într-un timp relativ scurt, familia Papazoglu se înrădăcește în pământul țării, simțind și acționând românește, după cum dovedește întreaga viață și acțiune a lt. col. D. Papazoglu.

Cum dreptul de sigiliu nu era limitat în Principate, înaintașii săi (începând probabil cu bunicul) și-au asumat și s-au servit de un sigiliu pe care l-au transmis urmașilor. Este de altfel o caracteristică a heraldicii sigilografice românești, de a-și *stabiliza* în această perioadă însemnele de familie și de a le *transmite* urmașilor. Este epoca în care boierimea de funcții caută să dobândească titluri și patente emise de la cea mai înaltă autoritate de stat (domnitor sau Divan), fie în ideea confruntării cu societatea vest-europeană sau rusă, fie pentru a-și afirma apartenența la acest popor - în cazul celor nou veniți în țară - așa cum se prezintă situația familiei Papazoglu.

În documente se întâlnesc mai mulți purtători ai acestui nume și în Muntenia și în Moldova, ocupându-se toți cu comerțul sau cu meseria armelor. Mai interesant ni se pare cazul lui Hagi Dumitrachi Papazoglu "capanlul", cu proprietăți la Sf. Gheorghe vechi din București și moșie la Bălcești, în județul Ilfov. El făcea danii substanțiale mănăstirii Sf. Ioan din Patmos și școlii de pe lângă mănăstire. Proprietatea de la Sf. Gheorghe o cumpăraseră de la marele vistiernic N. Brâncoveanu în 1784. Este momentul când burghezia începe să acumuleze, preluând proprietățile marii boierimi scăpătate. Domnitorul Mihail Șuțu îi întărea aceste proprietăți în 1785, arătând în hrisov că: "...Hagiul Dumitrache i frate-său Fotie Pappazoglu să află aici în pământul țării." și că, prin cartea lui Nic. Vodă Caragea, din 1782, ca și prin cea "a domnii mele din 1784... au fost așezați la *orânduiala boierilor dă neam* (subl. noastră), orânduială întărită și prin actul din 1785, "...ca să se păzească și lor privileghiul întocmai ca și celorlalți boieri de neam"¹⁶. Nu se amintește de către lt. col. Papazoglu înrudirea cu cel de mai sus, dar l-am amintit pentru că face parte din aceeași categorie în ascensiunea spre conducerea treburilor de stat, înarmată pentru orice eventualitate și cu "cin" boieresc autohton și el făcând parte din "noii veniți din Răsărit"¹⁷.

Dimpotrivă, col. Papazoglu insinuează o înrudire cu neamul vechi al Slătinenilor, arătând că tatăl său „,,fiind din acea familie a Slătinenilor, „s-au strămutat din orașul Slatina pe la 1878...ei trăgându-se dintr-un Constantin Slătineanu"...poreclit de turci Pappazoglu, căci era foarte pios... ”¹⁸. Nu există nici o legătură între Slătineni și familia Papazoglu, în afara locului de "baștină", Slatina. De altfel, însuși colonelul arăta că, în 1830 când s-a angajat în armată "...Ofițerii erau din elita boierilor și comersanților...Anume fii de boieri cu grad, intrau d'a drept ofițeri, iar *fii de părinți fără boierie intrau iuncări*, adecă cu gradul de sergenți nobili. Atunci am avut fericirea de a mă înrola și eu...cu gradul de *iuncăr*.. ”¹⁹ (subl. noastră), deci recunoaște indirect că nu făcea parte dintre boieri, ori Slătinenii erau familie veche de boieri olteni.

Această "insinuare" este remarcată și de Nicolae Iorga care, referindu-se la Dimitrie Papazoglu nota: "...Despre tată, zaraf bogat îi place a vorbi Andrei Papazoglu Slătineanu...director de visterie - la Mavrogheni..."²⁰.

Importantă este însă, nu ascendența boierească sau nu, a lui Dimitrie Papazoglu, ci atitudinea și activitatea sa de-a lungul întregii sale existențe. Adunând cu pioșenie relicve ale trecutului, care i s-au părut vrednică de a ne ilustra vechimea și continuitatea, popularizându-le, atrăgând atenția și curiozitatea contemporanilor săi asupra episoadelor eroice din zbuciuinată noastră istorie, lt. col. Papazoglu și-a dobândit un loc respectat în muzeologia națională, mai ales.

În legătură cu stema familiei sale atragem atenția că, în lucrarea sa despre istoria capitalei, la pagina 273 apare o altă stemă, având Justiția în scut, ținând spada în dreapta și balanța în stânga, iar sub scut, pe o panglică, sunt prinse stelele a nouă ordine (diam. 31 mm). Este probabil "creația" sa actualizată, deși ostașul din sigiliul moștenit, îi caracterizează mai bine activitatea (Pl. II, nr. I). De altfel, pe coperta unei alte lucrări ale sale, ATLASU GEOGRAFIC AL ROMANIEI, apare stema din sigiliul moștenit²¹.

Preocupările lui pentru heraldica națională s-au materializat în același Atlas unde, pe fiecare pagină a hărții districtului, era imprimată și stema. Albumul cuprinde 32 de hărți de districte (cu stemele lor), din care 11 sunt colorate, fiecare dedicată unei personalități a districtului care, probabil, a ajutat la editarea lucrării: prefecți, militari, parlamentari, mari proprietari, înalți prelați și chiar domnitorul Al. I. Cuza și prințul Mihail Obrenovici.

Pe fila a doua a Atlasului, lt. col. Papazoglu nota cu mândrie conținutul decretului nr. 617/1863: "Pentru lucrări folositoare țării și armatei sevârșite de maioru (atunci) D. Pappazoglu i să dă dreptul de a purta epoletele gradului său, la uniformă. Alessandru Ioan I". Era încă o recunoaștere a meritelor sale căci, "încă de la încetarea mea din serviciul militar mi-a plăcut a mă ocupa în tot timpul de 9 ani cu lucrări folositoare ei (țării) și demne de un ostaș bătrân".

Lucrarea nu este remarcabilă numai pentru acuratețea execuției hărților și prezența stemelor, ci și pentru bogăția de informații privind "numărul locuitorilor fieș-cărui sat, poștele, liniile telegrafelor și chiar locurile pe unde s-au petrecut bătăliile Românilor".

În 1860 D. Papazoglu alcătuia un proiect pentru crearea unui muzeu de antichități modern și își manifestase, printre primii cărturari români, preocuparea pentru conservarea patrimoniului istoric. "Arheolog din a mea copilărie, zelos pentru căutarea antichităților României am răbdat...inundat de lacrimi, privind trista stare în care ele au stat".

Adresându-se celei mai înalte autorități a statului, domnitorului țării, pe care-l dorea implicat direct în această acțiune, el îndemna: "Chemați Prea Înălțate Doamne, oameni care știu ca să conducă...la nemărginita dorință ce aveți pentru buna conservare a acelor monumente ce documentează Istoria țării...Arheologia este Teologia...această știință devine într-adevăr dintr-un sentiment înalt și dintr-un nobil zel". El credea că numai prin implicarea directă a domnitorului "se va putea îmbogăți Muzeul Statului nostru"²².

Activitatea lt. colonelului Dimitrie Papazoglu, neobosita lui strădanie pentru colecționarea și conservarea patrimoniului național constituie și astăzi un model pentru istorici, îndemnând la meditație asupra cuvintelor sale atât de actuale după un secol și jumătate: "să nu lăsăm timpul a trece, nici anii, așa grămezi pe ignoranța noastră, căci așa nu vom trage lauda și recunoștința viitorului".

NOTE

1. I. Strujan, Ctin. Căzănișteanu, *Locotenent colonelul Dimitrie Papazoglu*, București, 1972, p. 7.
2. Lt. col. D. Papazoglu, *Istoria fondării orașului București*, București, reed. 2000, p. 104.
3. Gh. Platon, Al. Florin Platon, *Boierimea din Moldova în secolul al XIX-lea. Context european, evoluție socială și politică. Date statistice și observații istorice*, București, 1995, p. 61.
4. R. Rosetti, *Originea și transformarea casei stăpânitoare din Moldova*, AARMSI, XXIX, 1906, p. 204, nota 2; vezi și Roudolf Kretzulescu, *Notice généalogique sur la famille Kretzulescu-Bassaraba*, Napoli, f.a., p. 64.
5. N. Gane, *Trecute vieți de doamne și domnițe*, III, București, 1973, p. 332, nota 50 și p. 110; vezi și Al. A. C. Sturdza, *Opere*, București, 1885, p. 292.
6. N. Iorga, *Istoria Bucureștilor*, București, 1939, p. 236.
7. Lt. col. D. Papazoglu, *op. cit.*, p. 126.
8. Col. I. Strujan, lt. col. C. Căzănișteanu, *op. cit.*, p. 8.
9. Lt. col. D. Papazoglu, *op. cit.*, p. 191.
10. G. Potra, *Din Bucureștii de ieri*, II, București, 1990, p. 309.
11. Dr. N. Vătămanu, *Lt. colonelul Dimitrie Papazoglu, primul istoriograf al Bucureștilor*, în *Gazeta municipală*, nr. 575-579, București, 1943, p. 7
12. *Ibidem*, nr. 575, p. 1.
13. A.N.I.C., *Documente muntenești*, P. VII, d. 25.

14. G. Potra, *op. cit.*, p. 311.
15. Col. I. Strujan, Lt. col. C. Căzănișteanu, *op. cit.*, p. 81.
16. N. Iorga, *op. cit.*, pp. 353-356.
17. *Ibidem*, p. 182.
18. Lt. col. D. Papazoglu, *op. cit.*, p. 43.
19. *Ibidem*, p. 191.
20. N. Iorga, *Memorii de militar*, la Lt. col. D. Papazoglu, *op. cit.*, p. 13.
21. Lt. col. D. Papazoglu, *Atlasu Geografic al României*, București, 1865.
22. Lt. col. D. Papazoglu, *Monumentele antice, istorice și tradiții ale Românilor*, București, 1868, pp. 4-6.

LE LIEUTANT-COLONEL DIMITRIE PAPAZOGLU SON BLASON ET SON SCEAU

Résumé

Pendant le XIXe siècle, les activités bornées sur la recherche archéologique et la conservation du patrimoine historique national ont connu en personne du Lt. col. Dimitrie Papazoglu un excellent représentant.

Issu d'une "nouvelle famille" d'origine grèque naturalisée en Valachie à la fin du XVIIIe siècle, D. Papazoglu a joui d'une bonne éducation à l'Académie princière de Bucarest et à l'École impériale de Brașov (pendant l'exil de la famille, dû à la révolution de Tudor Vladimirescu).

Il s'est engagé dans la nouvelle armée nationale organisée en 1830 et grâce au service qui l'a porté un peu partout il a très bien connu le pays et ses monuments. La passion sans bornes pour l'histoire l'a déterminé à collectionner des objets de toutes sortes liés aux événements de notre passé.

Il a manifesté aussi un vif intérêt pour la héraldique territoriale et la cartographie. Son blason (d'auto-concession, évidemment) dessiné par lui-même nous fait preuve des professions dont ses ancêtres ont exercité: le service militaire et le commerce. L'empreinte de son sceau, imprimé à côté du blason, nous porte à son grand-père Nicolas, "commerçant de première classe" et inspecteur financier pendant le règne de C-tin Mavroyeni.

Le blason et le sceau de D. Papazoglu se constituent en nouvelles preuves qui vont illustrer l'ascension de la nouvelle classe bourgeoise allogène, rapidement assimilé et naturalisée en Valachie.

Au cours du XIXe siècle ils se sont avérés capables d'assumer des responsabilités dans tous les domaines de la vie publique et quelques fois même d'être des précurseurs dans les recherches historiques et muséologiques. C'est le cas du lieutenant-colonel Dimitrie Papazoglu.

Plansa 1: Desenul autograf al stemei lt. col. Dimitrie Papazoglu.
Le dessin du blason du lt. col. Dimitrie Papazoglu, peint par lui - même.

a

b

Plansa 2 a-b: Amprenta sigiliului lt. col. Dimitrie Papazoglu.
L'empreinte du sceau du lt. col. Dimitrie Papazoglu.

D. Papazoglu

Plansa 3: Portretul și stema lt. col. Dimitrie Papazoglu tipărite pe lucrarea „Istoria fondarei orașului București” (prima ediție).

Le portrait et le blason du lt. col. Dimitrie Papazoglu imprimés sur „l’Histoire de la fondation de la ville Bucarest” (première édition).